

França: el debat real encara no ha començat

El primer ministre Lionel Jospin ha trasbalsat Europa amb la iniciativa de reduir la jornada laboral a 35 hores setmanals, més per complir una promesa electoral que no per convicció.

El primer ministre francès Lionel Jospin, celebra la seva darrera victòria electoral. La victòria inesperada dels socialistes a França ha redistribuït els equilibris polítics dins la UE.

“**H**o ha fet!” El títol de portada de l’edició de l’11 d’octubre del diari *Libération* resumeix l’astorament generalitzat a França pel fet que el Lionel Jospin primer ministre havia promès el que el Lionel candidat havia promès en la campanya per les eleccions legislatives del mes de març. El dia abans, al final d’una conferència batejada ampul·losament “per l’ocupació, els salaris i el temps de treball”, Jospin anunciava que, a partir de l’1 de gener del 2000, la durada legal de la jornada laboral seria, a França, de 35 hores setmanals.

La tempesta que va desfermar l’anunci encara no s’ha esvaït del tot: sobretot pel que fa al CNPF, l’associació patronal que va quedar decapitada quan en va dimitir el president, Jean Gandois, després de confessar-se “enredat” pel govern i d’afirmar que el que

necessiten a partir d’ara els patrons és “un assassí, no un negociador”. Una declaració sorollosa feta al caliu d’uns dies en què a França, a Europa i en tot el món industrialitzat es feien tones de tinta sobre la paradoxa francesa.

Gairebé un mes i mig després, les coses semblen tornar a un ordre natural, almenys en la mesura en què ho permet la dinàmica engegada pel govern francès. Una dinàmica, paradoxalment, molt prudent.

Si l’anunci de la jornada de 35 hores va caure com una bomba, el primer ministre francès va deixar establert des del començament que ell no és dels qui es llencen al buit sense xarxa de protecció: conscient que les organitzacions patronals posarien el crit al cel, va anunciar que la reducció de la jornada es negociaria “empresa per empresa” (marginant, doncs, la patronal

com a interlocutora); sabedor que les petites i les mitjanes empreses són les que patiran més amb el pas cap a les 35 hores, va establir-ne el sostre d’obligatorietat en un mínim de deu treballadors; i, fidel al seu mètode, va anunciar una nova conferència, d’aquí a dos anys, per poder corregir el tir si fes falta.

A l’exterior, Jospin va intentar –i aconseguir, gràcies a circumstàncies alienes– que Itàlia es comprometés a fer-li costat en la iniciativa. A l’interior, diversos membres del seu govern ja han demostrat una calculada flexibilitat plantejant –de moment, “oficiosament i a títol personal”– la possibilitat que, en una primera fase, només siguin les empreses de més de vint o vint-i-cinc treballadors les que hagin de reduir la jornada.

Ara com ara, almenys abans que el debat es reobri a nivell europeu, el debat social ha estat ocupat, de manera gairebé exclusiva, pel conflicte dels camioners. L’oposició parlamentària neogaullista-liberal està dividida sobre la qüestió i en plena crisi d’identitat política i estratègica. La patronal, fins que no es reorganitzi amb una nova executiva, es troba desarmada per orquestrar una contraofensiva. Els sindicats esperen esdeveniments mantenint un comprensible perfil baix.

I mentrestant, a França, la pregunta del milió no troba qui la formulï: reduir la jornada laboral contribueix realment a reduir l’atur?

Jordi Ferrerons (París)